

[Peter Nielsen.]

navnlig inden for fællesmarkedet er begyndt at operere med. Det vil vel mere populært sagt betyde, at omsen fordeles over fabriktions-, engros- og detaileddet. Umiddelbart forekommer det lidt knudret, men mange lande er jo tilhængere af den form.

Det må vel også overvejes, om en sådan oms ikke kan gøres differentieret, altså at man kan have forskellige satser for de forskellige varegrupper. Det vil bl. a. bevirke, at man bedre kan undgå, at den tunge ende kommer til at vende nedad, hvilket i øvrigt vil være noget, som mit parti vil lægge den største vægt på ved overvejelserne om en sådan skatteomlægning.

Men det er en utopisk tanke, hvis man tror, at man så helt kan ophæve indkomstbeskatningen, så ville vi være det eneste civiliserede land, der kunne præstere dette. Vi skulle da have så høje forbrugsafgifter, at vi ville fjerne vort prisniveau fra alle andre landes, også de nordiske.

Man kan lige så godt affinde sig med, at vi må beholde indkomstskatten, og så er det bedst, at vi får en egentlig skattereform. Vi kan ikke nøjes med blot at se på bundgrænse og proportionalgrænse. Men skal forbrugsafgifterne øges, må det være klart, selvfølgelig, at bundgrænsen, der er udtryk for det skattefrie eksistensminimum, må hæves betydeligt. Det vil gavne alle indtægtsgrupper, dog ikke dem under den nuværende bundgrænse, men mindre indtægter vil i øget grad blive skattefrie til staten. Måske skal vi også til at se på bundgrænsen for kommuneskatter, der jo ligger væsentligt lavere. Når kommunerne skal overtage al ejendomsbeskatning og der i øvrigt skal forhandles om byrdeforholdet mellem staten og kommunerne, ville det i den forbindelse være passende at se på den kommunale skattebundgrænse.

Proportionalsskattegrænsen har aldrig været en grænse, der lå fast, men der har i de senere år gentagne gange været foretaget grænseflytninger. Det er klart, at denne må ændres i takt med stigningen i det almindelige indtægtsniveau, ligesom man vel også kan tale om en art pristalsregulering her. Men i stedet for egentlig grænseflytning var det vel bedre at se på en vis grænseudjævning. Vi har i dag på forsørgerskalaen et spring fra 21 pct. til 60 pct. Det er ret

voldsomt, selv om de 60 pct. ikke er det reelle tal for den egentlige beskatning af den del af indtægten, der ligger over proportionalsskattegrænsen. Skattefradragreglen bevirker jo, at denne procent er gældende for skattesvarelsen året efter, men senere jævnes ud, når den såkaldte ligevægtsskat indtræffer. Man kan blot se på sømandsskatteskalaen, hvor man ikke kender de store procenter. Springet er for voldsomt, og åbningstalen giver da også udtryk for, at det er udjævningens vej, man først og fremmest vil betræde.

Men det væsentlige bidrag til en egentlig skattereform vil regeringen give, når der nu i denne folketingssamling fremsættes et kildeskatforslag. Det kan vel ikke virke særlig overraskende, at jeg hilser dette med glæde. Debatten om kildeskatten er jo hidtil nærmest foregået i slagordsform — det gælder selvfølgelig modstandere som tilhængere. Der har især været henvist til såkaldt dårlige erfaringer fra Norge og Sverige. Det er måske værd at gøre opmærksom på, at den norske og den svenske skatte-lovgivning er en mellemting mellem kildeskat og vort nuværende system, og det giver bl. a. øget administration ved efterreguleringer. Det forslag, som regeringen agter at fremsætte, bliver et egentligt kildeskatforslag, således som det også fremgår af den skitse, socialdemokratiet offentliggjorde før valget.

Mon et konkret lovforslag ikke vil bringe debatten om kildeskatten på et mere fast niveau både her i det høje ting og ude i landet? Jeg forudser ikke en nem, men forhåbentlig en smertefri gang af lovforslaget gennem folketinget. Man har vel efterhånden erfaret, at store dele af befolkningen ønsker denne skatteform, og modstanden er vel ikke mere så kompakt, at vi ikke kan komme til realitetsbehandling.

Det er en selvfølge, at alle de oplysninger og beregninger, man måtte ønske, til sin tid må gives det udvalg, der skal behandle forslaget. At man allerede før valget — og før man vidste, om der kom en regering, der ville fremsætte kildeskatforslag — meget kraftigt udbad sig alt materiale, må dog betyde, at interessen er vakt, ellers kunne man jo have været ligeglad med et sådant materiale.

Modstanden mod kildeskatten er også begrundet med, at man mener, skattefradrag-